

PHẦN X

Khoa Trung bùi ngùi đọc lá thư tuyệt mệnh của Khải My:

"Anh Khoa Trung!

Trước khi đi vào cõi thiên thu, tôi viết lá thư này mong anh hãy tha thứ cho tôi. Tôi có lỗi với anh và Mẫn Khuê, tôi cố tình ngăn cách 2 người, tôi có ý xô cho Mẫn Khuê té bị chấn thương. Dù tôi có làm gì cũng không chuộc lỗi làm. Nhưng xin anh hãy vì người sắp nhắm mắt mà nói 1 lời tha thứ.

Anh Khoa Trung!

Anh và mọi người giấu kín chuyện tôi bị bệnh nhưng tôi đã biết rồi. Tôi truy cập trên mạng Internet. Phong Đình bị bệnh thì tất nhiên tôi bị lây bệnh.

Tôi trách Phong Đình nhưng cũng tự trách mình. Bệnh của tôi không có cách gì cứu chữa, chỉ chờ chết mà tôi thì không thể âm thầm chờ cái chết.

Tôi ra đi cho lòng thanh thản. Anh đã cứu tôi rồi, lần này xin đừng cứu chẳng ích gì đâu. Nếu thượng đế không để cho tôi tồn tại trên trần gian vì căn bệnh quái ác thì tôi đành phải chấp nhận thôi.

Tôi gieo gió thì tôi gặp bão. Cám ơn anh đã lo lắng cho tôi. Tôi còn chưa nói với anh là chính tôi lần đó đã lén đổ thuốc sơn móng tay vào nồi canh của nội tôi để hại Mẫn Khuê..."

Trời ạ! Khoa Trung thoáng rùng mình nổi gai ốc. Anh nghĩ không sai, phải có chất độc trong nồi canh rau, bà Trâm Anh mới bị ngộ độc.

Khoa Trung đọc tiếp lá thư của Khải My:

"... Đúng như anh nói cuộc hôn nhân của tôi và anh chỉ là trò đùa, tất cả đều cha con tôi sắp đặt. Ba tôi muốn lợi dụng anh để làm giàu cho bệnh viện tư mà ông mở ra. Vì mục đích trục lợi nên ba tôi sẵn sàng lo cho anh. Tôi và anh không có tình yêu, sống bằng sự gượng ép nên cãi nhau thường xuyên. Không hiểu sao ngay từ đây phát hiện ra Mẫn Khuê ở nhà tôi là tôi biết là anh yêu cô ấy. Tôi chỉ muốn tống khứ Mẫn Khuê đi ngay.

Thôi, chuyện cũ nhắc lại dài dòng chẳng tốt đẹp gì. Tôi chỉ xin anh và Mẫn Khuê tha thứ cho kẻ ra đi vĩnh viễn.

Cầu chúc anh và Mẫn Khuê mãi mãi hạnh phúc bên nhau.

Vĩnh biệt,

Khải My"

Đọc xong lá thư của Khải My, Khoa Trung hỏi chị Năm:

– Chị phát hiện cô ấy lúc nào ?

– Tôi chăm sóc cô ấy nhưng còn bận nhiều việc khác nữa nên đến phòng cô ấy có giờ giấc, như sáng sớm rồi 2 bữa ăn, và những lúc giúp cô ấy tắm giặt. Sáng nay, tôi mang điếm tâm đến gõ cửa hoài, cô ấy chẳng mở. Tôi tưởng cô ấy say thuốc ngủ dậy trễ. Ai ngờ, chờ mãi không được, tôi lấy búa đập cửa xông vào. Trời đất ơi! Thấy cô ấy nằm vật vã trên giường sùi bọt mép. Tôi hoảng hốt gọi điện cho ông bà chủ và cho cậu.

Khoa Trung gật đầu:

– Tôi được tin chị thì đến ngay, còn ông bà chủ đâu rồi.

Chị Năm hạ giọng:

– Mấy hôm nay ông bà chủ bận việc đi vắng đâu có nhà.

– Họ bận việc gì chị có biết không ?

– Nghe nói bệnh viện Hồng Ân bị phá sản sao đó, ông chủ phải lo đối phó. Ngân hàng đòi nợ, ngôi nhà sắp bị phát mãi.

– Trời ạ! Mọi việc thật là bi đát!

Khoa Trung kêu lên, chị Năm lo lắng hỏi:

– Tính sao đây hả cậu ?

Khoa Trung nói nhanh:

– Chị báo cho công an biết đi, rồi chúng ta sẽ tiến hành lo mai táng cho cô ấy.

– Không chờ bà chủ về sao ?

– Trong khi chờ bà ấy về, chúng ta tiến hành 1 số việc. À! Bà chủ đi đâu ?

– Chắc đi với ông chủ lo công việc, tôi cũng không rành lắm.

Chị Năm trả lời và lính quỳnh làm công việc.

Nhìn thi hài Khải My trắng nhợt trên giường, chị Năm than thở:

– Cô Khải My uống thuốc ngủ tự tử ghê quá. Tại sao cô ấy chết trẻ như thế hồi trời!

Khoa Trung nhẹ đáp:

– Cô ấy bị bệnh chị ạ.

Chị Năm không chịu:

– Bệnh gì cũng phải có lúc hết chứ.

– Nhưng bệnh của Khải My không thể cứu chữa, khi bệnh bộc phát mạnh thì chầm dứt.

– Bệnh gì mà bi đát dữ vậy ? Cô ấy còn trẻ quá, chết như thế thật là đáng thương.

Chị Năm chép miệng, tỏ giọng thương xót Khải My. Dù chị biết cô chủ kiêu kỳ hống hách, nhưng khi cô chết rồi nằm bất động đó trông thật tội.

1 mình Khoa Trung lo tổ chức đám tang cho Khải My.

Ông Khải Tân bị tạm giam chờ ra tòa về nhiều vấn đề có liên quan đến bệnh viện tư Hồng Ân. Bệnh viện làm tử vong 1 bệnh nhân, bệnh viện hoạt động trái phép, tiền vay ngân hàng chưa trả, tên phó giám đốc và kế toán nhập và bán thiết bị lậu.

Khải My chết, ông không thấy mặt. Đám tang con gái, ông không về dự được.

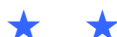
Đám tang Khải My, Khoa Trung lo tất cả. Báo chí đưa tin người mẫu Khải My chết vì vướng căn bệnh thế kỷ.

Bà Thúy Sa về kịp thời chôn cất Khải My rồi vội vã lo đi giải quyết công việc.

1 vài vòng hoa của đồng nghiệp viếng thăm, vài người mền mộ sụt sùi thương xót, chẳng biết có làm Khải My có ấm lòng nơi 9 suối.

Khoa Trung đốt nén hương vĩnh biệt người quá cố.

Xong mọi việc, Khoa Trung trở về Đà Lạt.

Tần Khương cất tiếng hỏi:

– Mà lo chu toàn mọi việc xong rồi chứ ?

Khoa Trung gật đầu:

– Chôn cất Khải My xong, tao mới trở ra đây.

Tần Khương chép miệng:

– Tội nghiệp Khải My hồng nhan bạc mệnh!

Khoa Trung ngồi trầm ngâm, xót xa cho 1 đóa hoa vừa rụng.

Tần Khương bỗng cất tiếng hỏi:

– Tại sao Khải My biết mình bị bệnh ?

– Cô ấy buồn bã vì bệnh, lang thang truy cập trên mạng Internet biết tin Phong Đình bị bệnh nên tự kết luận được.

Tần Khương tắc lưỡi:

– Biết mình bị bệnh, cô ấy tự tử phải không ? Vẫn uống thuốc ngủ chứ ?

Khoa Trung thở dài áo não:

– Uống thuốc ngủ nhiều hơn lần trước và không ai hay cả. Cô ấy chết trong vật vã đau đớn.

Tần Khương buột miệng nói với vẻ tiếc nuối:

– Phải chi mình biết trước chuyện này đã ngăn ngừa không thể xảy ra chuyện cho Khải My.

Khoa Trung trầm giọng:

– Chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Chúng ta đâu biết trước sự việc thế này.

Tần Khương cau trán:

– Khải My mới bị phát bệnh, cuộc sống còn kéo dài nhiều năm nữa mà.

– Có lẽ khi biết mình bị bệnh, cô ấy hoàn toàn tuyệt vọng nên tự tử.

Tần Khương rên rỉ:

– Tuyệt vọng đâu có nghĩa là tìm đến cái chết. Cô ấy thật là đại dột.

Khoa Trung nhẹ giọng:

– Chúng ta không thể trách cô ấy, chỉ biết tiếc thương người đã khuất.

Tần Khương thoáng nét buồn:

– Chính vì tiếc thương Khải My nên tao tự trách mình đã bất lực trước cái chết của cô ấy. Lẽ ra chúng ta ngăn cản được.

– Ở đời có những chuyện chúng ta không ngờ tới làm sao mà ngăn cản được.

– Khô quá! Khải My còn có chúng ta tại sao cô ấy không tìm đến.

Khoa Trung buông lời nhận định:

– Vì buồn, vì tuyệt vọng, Khải My đã bế tắc, cô ấy chỉ còn biết tìm đến cái chết. Mà quên cá tính Khải My mạnh mẽ xốc nổi, đã 1 lần cô ấy tự tử rồi.

Tần Khương gật đầu:

– Tao biết! Lần đó mày đã kịp thời phát hiện và cứu chữa kịp thời.

– Lần này thì không ai cứu kịp. Khải My đã chết từ lúc nào, đến sáng chi Năm mới phát hiện. Cô ấy để lại cho tao lá thư tuyệt mệnh kể rõ mọi chuyện.

– Thôi kể như phần số Khải My đã như vậy rồi, để cho cô ấy ngủ yên.

– Tao chỉ tội cho Khải My lúc nhắm mắt mà không có cha bên cạnh.

Tần Khương ngạc nhiên kêu lên:

– Ủa! Ông ấy đi đâu ?

Khoa Trung kể mọi chuyện cho Tần Khương nghe rồi kết luận:

– Tao không có ý kiến gì về những việc làm của ông ấy. Vả lại, giờ đây ông ấy đã gánh chịu hậu quả.

– Ông ấy không chịu suy nghĩ đến hậu quả những việc mình làm.

– Khi giờ thủ đoạn ra với người khác hầu như người ta chỉ nghĩ đến hiện tại.

Khoa Trung thở ra với vẻ than thở:

– 1 gia đình tan nát, con gái chết vì lối sống phóng dăng, cha bị tù tội vì làm ăn bất chính, còn bà mẹ rồi không biết phải ra sao.

Giọng Tần Khương đầy tiếc rẻ:

– Phải chi Khải My có cuộc sống tốt đẹp thì cô ấy đâu bị vương bệnh và chết thê thảm thế này.

Khoa Trung cắt giọng ôn tồn:

– Mà bảo tao thôi đi mà mày thì than thân trách phận giùm cô ấy.

– Biết sao được! Trước người chết ai mà không đau lòng, nhất là trước cái chết của người thiếu nữ trẻ.

– Chứng kiến cái chết của Khải My rồi, tao cứ thấy buồn. Nhớ lúc trước luôn cãi vã với cô ấy.

Tần Khương xua tay:

– Cãi cũng có lý do. Thôi, đừng nói nữa.

– À thôi! Tao về phòng tìm Mẫn Khuê đây.

Khoa Trung đứng dậy quay bước ra ngoài, Tần Khương ngập ngừng:

– Mẫn Khuê... Tao chưa nói với mày.

Khoa Trung hỏi dồn:

– Nói cái gì ?

– Mẫn Khuê... cô ấy đi đâu... 2 ngày kiếm không được.

Khoa Trung nhướn mày hé lên:

– Trời đất! Sao bây giờ mày mới nói ? Mẫn Khuê đi đâu đi hỏi nào ?

Tần Khương khổ sở gãi đầu:

– 2 ngày nay, từ lúc mày đi. Tao bận công việc của trung tâm đến tối sực nhớ cô ấy. Vào phòng không thấy, tao tưởng Mẫn Khuê đi chơi đâu đó. Đến sáng ra tìm cũng không thấy.

Khoa Trung lắc tay Tần Khương:

– Trước khi đi, tao đã nhờ mày chăm sóc Mẫn Khuê, sao mày để cô ấy đi mất ?

Tần Khương phân bua:

– Tao bận tối mũi, vẫn quan tâm đến cô ấy nhưng mà đâu ngờ. Mọi khi Mẫn Khuê vẫn ra khỏi trung tâm đi chơi.

– Nhưng lúc đó có tao, tao đưa Mẫn Khuê đi dạo.

– Tao không nghĩ là Mẫn Khuê đi lạc.

Khoa Trung nôn nóng hỏi:

– Mà đã đi tìm Mẫn Khuê.

– Tìm khắp nơi vẫn không thấy.

– Trời ạ! Vậy Mẫn Khuê đi đâu ?

Vút chiếc vali ở phòng của Tần Khương, Khoa Trung chạy lao vào phòng Mẫn Khuê.

Căn phòng hoàn toàn vắng vẻ. Đồ đạc cá nhân của Mẫn Khuê vẫn còn.

– Mẫn Khuê không có ý rời khỏi đây, vì đồ đạc cô ấy vẫn còn.

Tần Khương lo lắng:

– Tao và nhiều người ở đây đã đi tìm khắp nơi mà chẳng thấy Mẫn Khuê đâu.

Khoa Trung vò đầu bứt tai:

– Trời ơi! Chẳng lẽ Mẫn Khuê bị mất tích ?

Rồi anh lại hoảng hốt lo lắng hơn:

– Hay là Mẫn Khuê bị bắt cóc. Ai bắt cóc cô ấy ?

Đặt tay lên vai bạn, Tần Khương trấn an:

– Mà đừng quá lo lắng. Chắc không ai bắt cóc Mẫn Khuê đâu.

Khoa Trung rên rỉ:

– Tao muốn điên lên đây này mà mà bảo đừng lo lắng.

– Chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm.

– Mà đã tìm Mẫn Khuê ở đâu ?

Tần Khương đưa tay chỉ:

– Khấp trung tâm cai nghiện, khắp nơi bên ngoài, cả nhà người quen nữa.

– Có ra bờ suối ?

– Có nhưng cũng không thấy bóng dáng Mẫn Khuê.

Khoa Trung hét lên:

– Vô tích sự! Để tao đi!

Tần Khương ái ngại nhìn Khoa Trung đang lao ra ngoài. Không hiểu sao Khoa Trung cứ gập lao đao lặn lội vì Khải My và Mẫn Khuê.

Quan hệ với Khải My và Mẫn Khuê, cuộc đời của Khoa Trung chưa lúc nào có được giây phút bình yên.

Khải My chết, cuộc đời cô đã yên phận. Đến lượt Mẫn Khuê mất tích. Sóng gió cứ xảy ra, Khoa Trung phải làm sao ?

Vừa chạy, Khoa Trung vừa réo gọi Mẫn Khuê.

– Mẫn Khuê ơi! Mẫn Khuê!

Chỉ có hàng thông xanh rì rào đáp lại lời của Khoa Trung. Núi rừng vẫn âm vang.

Khoa Trung đi tìm Mẫn Khuê ở những nơi anh đã từng đưa cô đi dạo.

Trời tối dần, Khoa Trung tức tốc lao ra phía dòng suối nhỏ cạnh đồi dã quỳ vàng rực.

Ôi! Có bóng dáng 1 người!

Mẫn Khuê đang ngủ vùi bên khóm dã quỳ.

Trên bầu trời ánh trăng lung linh huyền ảo.

Ánh trăng bàng bạc trên thảm dã quỳ. Cả người Mẫn Khuê thấm đẫm trăng vàng.

Sung sướng đến nghẹn lời, Khoa Trung cởi áo khoác đắp cho Mẫn Khuê. Anh không dám thở mạnh sợ làm tan giấc mơ huyền hoặc của cô.

Cuối cùng thì Mẫn Khuê ở đây bên vạt cỏ cảm quỳ thân yêu của cô. Khoa Trung hoảng hốt cuống cuồng lo sợ tìm cô. Bây giờ thì yên tâm vì Mẫn Khuê đang chìm trong giấc ngủ giữa khóm dã quỳ.

Sao không ai nhìn thấy Mẫn Khuê hay là cô chỉ mới vừa đến đây ?

Mẫn Khuê ơi! Em khờ quá, sao lại bỏ đi ? Em phải ở lại trung tâm chờ anh về. Anh sẽ trở lại với em, anh có bỏ đi luôn đâu.

Khoa Trung thăm thì với Mẫn Khuê rồi gom láy cây rừng đốt đồng lửa nhỏ sưởi ấm cho Mẫn Khuê.

Không gian bát ngát ánh trăng vàng, đóm lửa hồng reo tí tách. Thảm dã quỳ vàng cháy như càn rục rỡ hơn.

Mẫn Khuê nằm ngoan hiền như cô bé Lọ Lem ngủ quên bên vạt dã quỳ đắm ánh trăng đêm.

Khoa Trung say sưa đọc cho cô nghe bài thơ Dã quỳ vẫn nở:

"Lang thang trên đồi quỳ

Nghe thu về trong gió

Chôn xưa như bở ngỡ

Rối nhịp bàn chân ai

Dã quỳ vàng phôi phai

Hẹn cùng ta có nhớ

Bao năm đời lờ dờ

Bao năm đời đa đoan

Ta bây chừ cô đơn

Lối xưa quỳ vẫn nở

Con đường vàng rục rỡ

Gió đưa mùa hương về

Xua ngày dài lê thê

Lung linh đồi dã quỳ

Bâng khuâng chiều thương nhớ

Yêu người từ muôn thuở

Người đi rồi... có hay ?

Dã quỳ nở cho ai ?

Lung linh đôi dã quỳ.

Bâng khuâng chiều thương nhớ

Yêu người từ muôn thuở

Người đi rồi có hay ?

Dã quỳ nở cho ai ?..."

Mẫn Khuê khẽ cựa mình. Đôi môi hồng lên nhờ ánh lửa đỏ sưởi ấm hé mở ra như cánh dã quỳ chợt mấp máy:

– Dã quỳ nở cho em! Đọc nữa cho em nghe đi anh!

Khoa Trung sung sướng đến lặng người. Trong giấc ngủ mơ, Mẫn Khuê đã nghe tiếng lòng anh thì thầm. Mẫn Khuê đã đáp lại tình anh.

Giọng Mẫn Khuê êm như tiếng thở rớt vào tim anh.

"Nhu nổi buồn lang thang vào bóng tối

Em thổi thảo nguyên về những phía quỳ vàng

Mây thôn thức bên mặt trời phỏ núi

Con mưa mùa dằng dặc cao nguyên

Và 1 dòng sông ám ảnh nổi vô hình

Miền xa khuất trôi nhanh về xa lạ

Và em vẫn 1 mình như lá

Thuở địa đàng thanh thản trái cấm rơi

Gió dã quỳ hoang dại tuổi thơ tôi

Thổi thăm thăm xa xưa miền cổ tích..."

Xúc cảm vô biên, Khoa Trung ôm chèoàng Mẫn Khuê trong vòng tay mạnh mẽ, gấn môi lên đôi môi mềm mại thơm hương dã quỳ của cô, say sưa như uống từng giọt mật ngọt ngào.

Mẫn Khuê búng tỉnh choáng ngợp trong tay Khoa Trung...

Tình yêu thơm ngát vị ngọt của đất trời, của cỏ hoa...

Bỗng Mẫn Khuê kêu lên:

– Ôi! Anh Khoa Trung, em đã nhớ ra rồi.

Khoa Trung mừng rỡ nhìn sâu vào mắt Mẫn Khuê:

– Em nhớ gì ?

Ánh mắt Mẫn Khuê long lanh mơ màng đang nhớ về ký ức xa xưa:

– Hôm ấy tức anh, em ra bờ suối hái hoa dã quỳ 1 mình, em bị té ngã, 1 cành cây đâm vào vai em đau điếng.

Khoa Trung tiếp lời Mẫn Khuê:

– May sao anh ra kịp thời đưa em về nhà cho cha băng bó và xúc thuốc

– Đúng rồi! Sau đó em giận anh luôn.

– Đến bây giờ em vẫn còn chiếc sẹo, phải không Dã Quỳ.

Mẫn Khuê ngồi ngay lại, vén cổ áo chỉ cho Khoa Trung xem vết sẹo trên vai:

– Đây này! Vết sẹo còn mãi.

– Không phải tại anh đâu nhé.

– Em biết rồi anh Ti ạ.

Nhìn chằm chằm vào vết sẹo của Mẫn Khuê, Khoa Trung xúc động bồi hồi. Ôi! Thì ra đây là cô bé Dã Quỳ mà bao năm nay anh cứ nhớ mong tìm kiếm. Ngày ấy Dã Quỳ sống với ba mẹ.

– Em vẫn nhớ anh là anh Ti phải không ?

Mẫn Khuê sung sướng gật nhẹ:

– Em nhớ anh Ti. Nhưng em đâu ngờ anh Ti là Khoa Trung.

Khoa Trung cọ cảm trên tóc Mẫn Khuê:

– Anh cũng đâu ngờ Mẫn Khuê là cô bé Dã Quỳ. Bao năm qua, chúng ta sống cạnh bên nhau mà không biết, không nhận ra.

Giọng Mẫn Khuê đầy vẻ giận dữ:

- Nhận làm gì khi bên anh đã có Khải My.
- Đừng nói thế Mẫn Khuê! Khải My không còn nữa.

Mẫn Khuê ngạc nhiên:

- Cô ấy đi đâu ?

Khoa Trung từ chối trả lời:

- Đừng hỏi Khải My! Kể chuyện em đi, ba mẹ em đâu ? Sao rời bỏ Đà Lạt ?
- Ba mẹ em mất, em theo ông nội vào Sài Gòn sinh sống. Lúc em chăm sóc cho bà Trâm Anh, em gặp anh ở đó phải không nào ?

Khoa Trung muốn nín thở khi nghe Mẫn Khuê nhắc đến điều này. Mẫn Khuê đã nhớ ra. Vòng ký ức ngu quên của cô đã vừa thức dậy.

Anh lặng lẽ ngắm nhìn Mẫn Khuê. Hồi hộp chờ đợi, không dám làm kinh động, không dám phá tan sự hồi ức của cô.

Khe khẽ gạt đầu, Khoa Trung đáp lời Mẫn Khuê:

- Anh làm bác sĩ điều trị cho bà Trâm Anh.

Mẫn Khuê nói tiếp với giọng ngậm ngùi:

– Chúng ta ở đó rất vui. Nhưng em và ông nội đã bị cô Khải My đuổi đi. Về Đà Lạt cũng không thoát được cô ấy.

Khoa Trung bỗng hỏi:

- Sao em lại nói thế ?

Mắt Mẫn Khuê ánh lên nét buồn vời vợi:

– Em nói không đúng sao ? Cô ta đã lên tận đây chữa trị cai nghiện, rồi lại kéo anh về Sài Gòn luôn.

Khoa Trung nói nhanh cho cô yên lòng:

- Anh không về Sài Gòn, mà đã trở lại đây với em.

Mẫn Khuê lắc đầu:

- Anh nói dối! Anh đã về Sài Gòn với Khải My rồi.

Khoa Trung phân trần:

- Anh về đưa Khải My đi và trở lại đây với em.
- Em không tin đâu! Anh đã bỏ em mà về Sài Gòn thì em ở lại trung tâm làm gì nữa ?
- Em đã đại dốt bỏ đi làm Tân Khương và mọi người tìm em khắp nơi. Đừng đi như thế nữa nhé!

Mẫn Khuê âm ức bày tỏ:

- Anh bỏ em về với Khải My. 1 mình em ở lại trung tâm, em chẳng biết làm gì. Em chỉ muốn đi thôi.

Khoa Trung cất giọng ái ngại:

- 2 ngày nay em làm gì, ở đâu ?
- Em đi lang thang trong rừng.

Khoa Trung căn dặn:

- Có anh về rồi, từ nay chỉ đi lang thang với anh thôi nhé!

Nhìn Khoa Trung với ánh mắt nghi ngờ, Mẫn Khuê bảo:

- Em không tin đâu ? Anh về rồi anh đi nữa. Anh là của Khải My chứ không phải của em.
- Của em! Của em!

Khoa Trung lại áp đôi môi nóng bỏng lên môi Mẫn Khuê. Cô muốn ngộp thở trong hạnh phúc ngọt ngào nhưng thấy hạnh phúc mong manh quá.

- Em không có cái gì của riêng mình, kể cả anh. Đừng làm cho em có lỗi với Khải My!

Khoa Trung nói như trong mơ:

- Em không có lỗi gì cả. Em thật là đáng yêu!

Mẫn Khuê lắc đầu:

- Anh đừng nói gì với em nữa. Anh hãy về Sài Gòn với Khải My đi, cô ấy đang chờ anh!

Khoa Trung nhìn Mẫn Khuê với ánh mắt nồng nàn. Mẫn Khuê vô cùng thánh thiện. Cô chỉ lo nghĩ cho người khác mà không nghĩ gì về bản thân mình.

Giọng anh trầm âm thiết tha:

– Anh đã trở về đây với em. Từ đây chúng ta sẽ ở mãi bên nhau.

Mẫn Khuê phản ứng:

– Không được! Cô Khải My không đồng ý đâu. Cô ấy sẽ ra đây tìm anh đó.

– Khải My sẽ không tìm chúng ta đâu.

– Nhất định Khải My sẽ tìm anh. Em biết tính cô ấy. Em không muốn gặp rắc rối đâu.

Vuốt tóc Mẫn Khuê, giọng Khoa Trung rất dịu dàng:

– Em yên tâm! Khải My sẽ không ra đây tìm anh. Cô ấy không bao giờ làm phiền chúng ta, cũng chẳng làm gì rắc rối đến em đâu. Cô ấy đi rồi!

Mẫn Khuê ngạc nhiên:

– Khải My đi đâu ?

Cuối cùng thì đành phải nói thật cho Mẫn Khuê biết luôn, Khoa Trung trầm giọng:

– Khải My bị bệnh nặng. Cô ấy chết rồi.

Mẫn Khuê giật mình lắm bảm:

– Khải My chết rồi ư ? Chết như ông nội em à ?

Khoa Trung gật đầu xác định:

– Khải My đã chết. 2 ngày qua anh vào Sài Gòn lo đám tang cho cô ấy.

– Khải My chết rồi à ? Cô ấy sẽ không ra Đà Lạt nữa sao ?

– Không! Cô ấy đã ngủ yên rồi.

Mẫn Khuê bòn chòn:

– Khải My đã chết rồi... Ai chết cũng thấy tội cá.

2 tay ôm choàng Mẫn Khuê, Khoa Trung âu yếm:

– Thôi, em đừng nhắc đến Khải My nữa, hãy để cho cô ấy ngủ yên thanh thản!

– Ừ thôi, em sẽ không nhắc đến Khải My nữa.

Mẫn Khuê lặng im chìm trong suy tưởng.

Vàng trắng tròn vành vạch trên trời cao vẫn lung linh tỏa sáng. Hương đã quỳ hòa trong hương đêm thoang thoảng. 2 người ngồi bên nhau ngập tràn hạnh phúc.

Mẫn Khuê ngỡ ngàng trước hạnh phúc mỏng như sương, thơm như hoa. Mẫn Khuê sợ sợ vỡ tan chỉ muốn giữ chặt hạnh phúc trong tay.

Tần Khương ra đến. Anh nhìn thấy 2 người đã lâu nhưng không muốn phá tan giây phút êm đềm bên nhau của 2 kẻ yêu nhau say đắm.

Ngập ngừng 1 lát, Tần Khương cất giọng vui tươi:

– Cuối cùng đã tìm được Mẫn Khuê rồi phải không ?

Mẫn Khuê quay lại nhìn Tần Khương ánh mắt sáng lên:

– Anh Tần Khương!

Tần Khương vờ trách Mẫn Khuê:

– Em trốn ở đây hả Mẫn Khuê ? Báo hại anh và mọi người đi tìm gần chết. Anh còn bị Khoa Trung la cho 1 trận nữa chứ.

Khoa Trung lên tiếng thanh minh:

– Tôi đâu có dám la ông.

Tần Khương hỏi vặn lại:

– Thế ai vừa cự tao không biết trông nom để Mẫn Khuê mất tích ?

Mẫn Khuê mỉm cười bẽn lễn:

– Lỗi là tại em... em muốn bỏ đi.

Tần Khương cười trách nhẹ:

– Anh đâu có hất hủi, mà em muốn rời bỏ trung tâm.

– Tại em thấy mình vô dụng.

– Nói thế mà nghe được à ? Tại em thích chơi trốn tìm với Khoa Trung phải không ?

Khoa Trung lên tiếng:

– Thôi đi ông. Tôi muốn thót tim khi đi tìm Mẫn Khuê đây.

Tần Khương phì cười trêu chọc:

– Lâu lâu có thót tim vậy mới đáng nhớ chứ phải không Mẫn Khuê.

Mẫn Khuê hồn nhiên:

– Em cũng không biết nữa.

Tần Khương bật hỏi Mẫn Khuê như kết tội:

– Tại sao anh có đến tìm em bên bờ suối cạnh đồi dã quỳ này mà không gặp, còn Khoa Trung đến thì gặp em ngay ?

Mẫn Khuê hóm hỉnh trả lời:

– Em cạnh lúc anh Khoa Trung đi tìm nên đến đây đó.

– Em thật là quá đáng! 2 người có hẹn ở đây phải không ? Nói đi!

Khoa Trung trịnh trọng lên tiếng:

– Tao và Mẫn Khuê đã hẹn nhau ở đồi dã quỳ này từ muôn kiếp nào rồi nên luôn gặp nhau ở đây.

Tần Khương nhìn Khoa Trung với ánh mắt tinh quái:

– Tôi biết rồi số 2 người là phải gặp nhau và sống bên nhau ở đồi dã quỳ này.

Mẫn Khuê chột hỏi:

– Sống bên nhau bên đồi dã quỳ à ?

Tần Khương nghe răng cười:

– Thế Khoa Trung chưa nói gì với em sao ?

Mẫn Khuê ngơ ngác:

– Nói gì ?

– Nói là 2 người sẽ...

Không biết Tần Khương định nói gì, Khoa Trung lên tiếng chặn lại:

– Thăng quý! Định nói điên gì đó ?

Tần Khương nháy mắt với Khoa Trung:

– Tao tỏ tình cho mày mà bảo tao điên à ?

– Chuyện của tao để tao lo.

– Tao biết mày giỏi rồi, không cần tao.

– Cần chứ!

– Cần làm gì ?

– Tư vấn!

Tần Khương lắc đầu cười:

– Thôi đi ông! Tôi là bác sĩ chứ không phải chuyên gia tình yêu.

Mẫn Khuê lên tiếng:

– 2 anh nói gì kỳ quá.

Khoa Trung tươi cười với Mẫn Khuê:

– Nói chuyện chúng mình chứ không có gì kỳ đâu.

Tần Khương phẩy tay:

– Thôi tôi, không ở đây gây phiền cho 2 người nữa! Trả cho 2 người lại đôi đã quỳ đây!

Nói xong Tần Khương vội bước đi nhanh.

Khoa Trung cũng vội đưa Mẫn Khuê về vì trời đã khuya và sương đêm đang phủ giăng khắp lối.

o O o

Tay trong tay, Mẫn Khuê và Khoa Trung đi dạo ngoài bờ suối. Đôi đã quỳ vàng ngút mắt bên cạnh.

Siết nhẹ bàn tay Mẫn Khuê, Khoa Trung cất giọng dịu êm:

– Mọi khó khăn trở ngại đã qua rồi. Chúng ta hãy thật sự sống với tình yêu của mình.

Mẫn Khuê đáp khẽ khàng:

– Vâng. Sống với tình yêu của mình nhưng em sợ.

Khoa Trung ngạc nhiên:

– Em sợ gì ?

– Em sợ có tội với Khải My.

Khoa Trung trấn an Mẫn Khuê:

– Chúng ta không có tội gì cả. Trước khi vĩnh viễn ra đi, Khải My có viết thư cho anh, cô ta xin lỗi và chúc cho em với anh hạnh phúc bên nhau.

Mẫn Khuê hỏi dồn:

– Có thật thế không anh ?

Khoa Trung mỉm cười:

– Anh đã đưa em đọc thư của Khải My em quên rồi sao ?

– Em nhớ chứ.

Nâng cằm Mẫn Khuê, Khoa Trung nhìn sâu vào mắt cô:

– Nhớ thì không lo lắng gì cả. Chúng ta kết hôn với nhau cũng là ý nguyện của Khải My. Cô ấy sẽ yên lòng nơi 9 suối.

Mẫn Khuê ngồi trầm tư mắt hướng ra thảm dã quỳ bành bồng dưới trăng.

Khoa Trung lay vai Mẫn Khuê:

– Em nghĩ gì mà thù người ra thế ?

Mẫn Khuê buông gọn:

– Em nghĩ đến anh.

Khoa Trung ôm choàng cô trong vòng tay:

– Ôi, em nghĩ đến anh hả ? Nghĩ hoài nghĩ mãi nhé!

Mẫn Khuê hứ nhẹ:

– Ham lắm!

– Điều này thì anh ham vô cùng.

Khoa Trung cười hì hì rồi trịnh trọng:

– Anh thông báo cho em 1 tin này.

– Tin gì ?

Giọng như ướp mật, Khoa Trung thì thâm vào tai Mẫn Khuê:

– Anh không thể nào sống xa em được.

Ngả đầu vào vai Khoa Trung, Mẫn Khuê nũng nịu:

– Em cũng vậy.

Môi Khoa Trung nở nụ cười tươi rói:

– Vậy còn chờ gì mà chúng ta không kết hôn với nhau ?

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Hãy để anh Tàn Khương và chị Linh kết hôn trước.

– Tàn Khương đâu có yêu cầu mình nhường cho nó.

Mẫn Khuê hồn nhiên đáp:

– Em thích như thế. Anh Tàn Khương lo cho em nhiều quá, em muốn lo lại.

Khoa Trung pha trò:

– Ối! Em lo được gì cho Tàn Khương ? Làm cô dâu phụ hả ?

Mẫn Khuê đấm vai Khoa Trung:

– Anh kỳ ghê!

– Anh thích chúng ta tổ chức kết hôn cùng 1 lượt với Tàn Khương.

– Có được không anh ?

– Tốt quá chứ sao không ?

Mẫn Khuê nghiêng đầu suy nghĩ:

– Để xem em sẽ làm gì ?

Cẩn nhẹ vành tai Mẫn Khuê, Khoa Trung ranh mãnh đáp:

– Em chỉ là cô dâu thôi chẳng làm gì cả.

– Anh sẽ làm gì cho cô dâu ?

Chỉ ra vật dã quỳ vàng đẫm ánh trăng huyền diệu, Khoa Trung cười đáp.

– Anh sẽ tặng cô dâu 1 bó cúc quỳ thật to trong ngày cưới.

Mẫn Khuê tiếp lời anh:

– Và em cũng sẽ mặc chiếc áo dài vàng hực màu hoa cúc quỳ.

– Em sẽ là cô dâu đẹp kiều sa và hiền dịu nhất thế gian.

– Em không cần nhất thế gian đâu, chỉ cần có anh bên cạnh mãi mãi.

Ánh mắt Khoa Trung nhìn Mẫn Khuê như có tia lửa nồng ấm:

– Anh sẽ ở bên em mãi mãi. Bây giờ và cả mai sau.

Rồi anh cất giọng trầm lắng:

"Ví dụ bây giờ ta yêu nhau

Gánh ngọn gió qua sông rũ trắng vào cuộc hội.

Tiếng cười em vỡ loang, khắc chạm ngăn vách núi.

Đêm káht men tình say môi thơm.

Ví dụ bây giờ ta yêu em

Ươm đôi mắt trinh nguyên vào vầng trăng mộng sữa.

Chìm sâu trong tận cùng vũ trụ.

Gặp lại mình nguyên vẹn giữa môi em".

Trao nụ hôn ngọt ngào mê đắm cho Mẫn Khuê, Khoa Trung ôn hòa lý giải.

– Chúng ta thật sự yêu nhau, yêu từ muôn thuở, chứ không phải ví dụ đâu nhé.

Mẫn Khuê gạt đầu hưởng ứng lời của Khoa Trung:

– Tao yêu nhau từ muôn thuở có dã quỳ chứng giám phải không anh.

Giọng Khoa Trung thiết tha tình tứ:

– Dã quỳ vẫn nở cho em, cho anh.

– Thế bây giờ anh có còn cô đơn nữa không ?

Khoa Trung cười thú vị:

– Có em, có dã quỳ, anh không còn cô đơn nữa.

Mẫn Khuê nép vào vai anh:

– Ở bên nhau, chúng ta sẽ có tất cả phải không anh ?

– Phải, có tất cả! Anh muốn được nhìn thấy em ngủ ngoan bên vạt dã quỳ như công chúa Lộ Lem chờ anh đánh thức.

Mẫn Khuê e thẹn:

– Thôi đi! Em ngủ xấu lắm, anh còn trêu chọc nữa.

– Anh thích được hát ru cho em ngủ.

Mẫn Khuê nằn nì:

– Anh hát ru đi!

– Em phải ngủ nghe.

Khép vội 2 hàng mi cong như cỏ mướt, Mẫn Khuê mỉm cười:

– Vâng, em ngủ đây.

Khoa Trung cất tiếng hát:

"Ru em bằng sợi tóc mai

Cọ thêm chéch lá nghiêng dài giấc mơ..."

Mẫn Khuê mở mắt ra:

– Có dã quỳ nở nghe anh.

Khoa Trung đáp lời Mẫn Khuê bằng 1 nụ hôn chát ngát đằm say.

Vàng trắng trên cao vẫn tỏa sáng thắm dã quỳ lung linh dưới trăng bành bồng trong gió.

Tình yêu thơm ngát. Cả 2 ngây ngất trong hương dã quỳ hòa lẫn hương đêm tinh khiết ngọt ngào.